

Arrest

nr. 142 935 van 9 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod van 25 november 2014 (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco advocaat D. ANDRIEN & Z. ISTAZ-SLANGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 25 november 2014 door de politie van Lokeren aangetroffen bij zwartwerk.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 25 november 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 25 november 2014 eveneens een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

Naam: D.(...)

Voornaam: D.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats:

Nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval ALIAS: /

wordt inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25/11/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven In toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *artikel 74/11, § 1, derde lid, van gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een Inreisverbod van VIER JAAR omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

□ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij op heterdaad betrapt werd voor aanmatiging naam. PV DE.22,L6.007304/2014 opgesteld door de lokale politie van Lokeren. Hij maakte gebruik van een Belgische reistitel op naam van O.(...) B.(...) N.(...) en een Liitouwse identiteitskaart op naam van S.(...) D.(...) die hem niet toebehoren. Aangezien hij gebruik maakte van een twee valse identiteiten en bovendien niet over een officieel adres in België beschikt, bestaat aldus een risico op onderduiken. Redenen waarom hem een inreisverbod van 4jaarwordt opgelegd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van *“article M de la Charte de l'utilisateur des services publics du 4 décembre 1992”*. Tenslotte voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“□ Premier grief

Suivant l'article 74/11 de la loi, « La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ».

Suivant l'article 74/13 : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Suivant la directive retour, « Les États membres devraient veiller à ce que, en mettant fin au séjour irrégulier de ressortissants de pays tiers, ils respectent une procédure équitable et transparente. Conformément aux principes généraux du droit

de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier. Lorsqu'ils utilisent les formulaires types pour les décisions liées au retour, c'est-à-dire les décisions de retour et, le cas échéant, les décisions d'interdiction d'entrée ainsi que les décisions d'éloignement, les États membres devraient respecter ce principe et se

conformer pleinement à l'ensemble des dispositions applicables de la présente directive » (considérant 6).

Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt n° 216.987 du 21.12.2011).

Ce principe général et ces dispositions supranationales et légales imposent à la partie adverse une véritable obligation prospective d'examen global du cas avant de statuer. Elle ne peut se contenter de constater l'irrégularité du séjour pour imposer le retour et interdire l'entrée. Or, tel est le cas en l'espèce : la partie adverse se contente d'énumérer les décisions prises à l'égard des requérants sans tenir compte d'autres facteurs, notamment la vie familiale du requérant dans l'un des états schengen, la Suède.

Ainsi décidé par Votre Conseil (arrêt n° 132.240 du 27 octobre 2014) :

« Le rappel de l'irrégularité de son séjour et du fait qu'il a été informé sur la portée d'une mesure d'éloignement, ladite motivation ne permet pas au requérant de comprendre les raisons qui ont conduit, in specie, la partie défenderesse à lui appliquer la sanction la plus sévère, à savoir trois années d'interdiction d'entrée sur le territoire. Le rappel des circonstances du séjour du requérant en Belgique ne permet nullement de pallier à cette défaillance. Ainsi, on n'aperçoit pas en quoi le fait qu'il n'ait pas obtempéré à un ordre de quitter le territoire, dont on l'a informé de la portée, alors qu'il avait introduit une demande d'autorisation de séjour dont il attendait le résultat, serait un élément pertinent pour déterminer la durée de l'interdiction d'entrée. Or la décision attaquée reste muette à cet égard.

Compte tenu de l'importance d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de trois ans, prise à l'égard du requérant, le Conseil estime que la motivation de cette décision ne garantit pas que la partie défenderesse ait respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision. »

Partant, la décision est constitutive d'erreur manifeste, n'est ni légalement ni adéquatement motivée et méconnaît les articles 62, 74/11 et 74/13 de la loi, ainsi que le principe de bonne administration visé au moyen.

□ Deuxième grief

La décision constitue une ingérence dans la familiale du requérant.

L'article 8 CEDH vise tant la vie familiale que la vie privée. En l'espèce, il n'apparaît pas des motifs de la décision entreprise que la partie adverse ait pris en considération ni dans son principe ni de façon proportionnelle l'atteinte qu'elle portait à la vie familiale du requérant et on aperçoit mal en quoi la sécurité nationale, la sûreté publique, le bien-être économique du pays, la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales, la protection de la santé ou de la morale, ou la protection des droits et libertés d'autrui seraient compromis par la présence en Belgique (violation de l'obligation de motivation et de l'article 8 CEDH) .

Le droit à une bonne administration et à être entendu sont des principes confirmés en droit belge par la Charte de l'utilisateur des services publics du 4 décembre 1992 (MB 22 janvier 1993) : « Lorsqu'un service public prend une décision qui porte atteinte aux intérêts d'un utilisateur, le service doit lui donner l'occasion d'expliquer son point de vue au sujet des éléments du dossier. En d'autres termes, le caractère contradictoire de ces procédures administratives doit être garanti...Le droit d'être entendu est un principe de bonne administration. Le Conseil d'Etat sanctionne sa non-observation à l'occasion de procédures disciplinaires ou de mesures de nature disciplinaire. Ce droit d'être entendu doit également être assuré à l'occasion de décisions qui portent préjudice à l'intéressé ou qui sont ressenties comme telles et qui se fondent sur des faits qui peuvent être considérés comme des manquements... Dans le but de renforcer ce principe ...».

L'obligation d'entendre l'administré avant d'adopter à son encontre une mesure qui lui est défavorable découle directement du droit européen.

La décision d'interdiction d'entrée est adoptée en application de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 qui transpose l'article 11 de la directive 2008/115/CE ; dès lors l'article 41 de la Charte, qui garantit le droit d'être entendu, est applicable

Ainsi jugé récemment par Votre Conseil, concernant l'applicabilité de l'article 41 de la Charte : « Or, le Conseil observe qu'il n'apparaît pas du dossier administratif que la partie défenderesse ait donné à la requérante la possibilité de faire connaître son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale.

Il ressort de la requête que, si cette possibilité lui avait été offerte, la requérante aurait fait valoir les éléments dont elle fait état à l'appui de la violation qu'elle allègue de l'article 8 de la CEDH, en invoquant qu'ils attestent de l'existence, dans son chef, d'une vie familiale.

Sans se prononcer sur lesdits éléments, le Conseil observe qu'ils sont étayés par divers documents que la partie requérante a annexés à sa requête [...], qui les rendent suffisamment concrets pour lui permettre de soutenir, en se référant sur ce point à l'enseignement de l'arrêt « M.G. contre Pays-Bas » de la Cour de Justice de l'Union européenne du 10 septembre 2013 (C-383/13), qu'en ne lui donnant pas la possibilité de les faire valoir de manière utile et effective, avant l'adoption de l'acte attaqué, la partie défenderesse l'a privée « (...) de la possibilité de mieux faire valoir sa défense, dans une mesure telle que cette procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent (...) » C.C.E., n°128207, du 21 août 2014.

De deux choses l'une, soit le requérant a eu l'occasion de mentionner qu'il avait de la famille en Suède qu'il tentait de rejoindre lors de la rédaction du rapport administratif de contrôle et dans ce cas l'interdiction d'entrée viole l'article 8 CEDH combiné avec les articles 62 et 74/13 de la loi de 1980; soit, on ne lui a pas donné l'opportunité de faire valoir cette vie familiale auquel cas la partie adverse a méconnu l'article 8 de la CEDH combiné avec l'article 41 de la Charte.

□ Troisième grief.

Suivant l'article 74/11, § 1er, al. 3 : « Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume. »

D'une part, il appartient à l'administration de motiver, non seulement, l'imposition d'une interdiction d'entrée, mais aussi la durée de cette interdiction.

En l'espèce, la décision opte pour une sanction sévère (4 ans), sans préciser la raison qui a guidé son choix, pas plus que le rapport entre la gravité des faits et la sanction infligée (en matière disciplinaire : Cons. État (8e ch., prés., réf.), 29 sept. 2005, Adm. publ. mens., 2005, p.193 ; Cons. État (6e ch., prés., réf.), 14 mai 2002, Adm. publ. mens., 2003, p.122 ; n° 93.962 du 14 mars 2001).

Partant, elle ne peut être tenue pour légalement et adéquatement motivée au regard des articles 74/11, 62 de la loi du 15 décembre 1980, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

D'autre part, le requérant n'a pas recouru à la fraude pour être admis au séjour ou maintenir un droit de séjour la présentation. Le requérant a simplement présenté de faux papiers lors d'un contrôle de police, il ne les a pas déposés à l'appui d'une demande 9bis ou d'une demande 9ter, par exemple. La décision ne peut être tenue pour légalement et adéquatement motivée au regard des articles 74/11, 62 de la loi du 15 décembre 1980, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991."

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM en van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn aangezien hij in gebreke blijft uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

2.3. De Raad wijst erop dat de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd aangezien de bestreden beslissing geen "beslissing tot verwijdering" betreft zoals bedoeld in dit wetsartikel, doch een inreisverbod.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.5. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht het bestuur om de administratieve beslissingen met redenen te omkleden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar

gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. De te dezen toepasselijke passages uit voormelde wetsbepaling luiden als volgt:

“ § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

(...)”

2.8. Verzoeker beweert dat bij het opleggen van het inreisverbod geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezinsleven in Zweden. De raad stelt echter vast dat noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift enig begin van bewijs bevat van het bestaan van dit voorgehouden gezinsleven in één van de Schengenstaten. Verzoeker slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing een inbreuk zou uitmaken op het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM. Wat het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM betreft, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin immers slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet werd bewezen.

2.9. De door verzoeker aangevoerde schending van het *“Charte de l'utilisateur des services publics du 4 décembre 1992”* heeft blijkbaar betrekking op het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker beroept zich eveneens op een schending van artikel 41 van het Handvest dat betrekking heeft op het recht op behoorlijk bestuur en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

—het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)”

Wat de aangevoerde schending van het hoorrecht betreft, zoals onder andere neergelegd in artikel 41 van het Handvest, waarborgt dit recht dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ, 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, punt 46 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor. (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86). Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34). Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37). In casu, stelt de Raad vast dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving

voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan het opleggen van een inreisverbod zouden worden gehoord. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Verzoeker brengt in zijn middel geen enkel concreet element aan dat een invloed heeft op het al dan niet opleggen van een inreisverbod of de duur ervan.

2.10. Tenslotte oppert verzoeker dat in de beslissing niet zou worden gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De Raad stelt vast dat nergens wordt betwist dat de aan verzoeker opgelegde verwijderingsmaatregel (zie punt 1.2) geen termijn voor vrijwillig vertrek toestond waardoor een duur van maximum 3 jaar, conform artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, gerechtvaardigd is. De duur van het inreisverbod wordt in de beslissing echter op 4 jaar gebracht, onder verwijzing naar het hierboven geciteerde artikel 74/11, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet omdat verzoeker blijkens het Administratief Verslag Vreemdelingencontrole dat zich in het administratief dossier bevindt, werd aangetroffen met een Belgisch paspoort en een Litouwse identiteitskaart die hem niet toebehoorden. Uit het proces-verbaal blijkt dat verzoeker de (Litouwse) identiteitskaart van iemand anders gebruikte. De gemachtigde van de staatssecretaris ging dus geenszins kennelijk onredelijk te werk door een inreisverbod van 4 jaar op te leggen omdat uit de feiten kan worden afgeleid dat *“de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden”*. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn middel, werd er wel degelijk gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Verzoeker meent dat het noodzakelijk is dat de valse documenten zouden moeten worden neergelegd ter ondersteuning van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis of 9ter om een hogere maximumduur te kunnen opleggen, maar dit kan niet uit de toepasselijke wetsbepaling worden afgeleid.

2.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van artikel 41 van het Handvest. Er werd evenmin een schending aannemelijk gemaakt van artikel 74/11 of 74/13 van de vreemdelingenwet. Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur werd niet geschonden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en er werd geen kennelijke beoordelingsfout begaan. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden waardoor er geen sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN